

LDN BARRANDOV

Petra Malinská, LS 2022, FA ČVUT

Přistři zastávka Sidiště Barrandov, konečná zastávka, prosíme vystupte.

Vystupuju tedy z tramvaje číslo dvanáct a vydávám se vstříc hlubším sidiště. Cíl mé cesty je předem jasný – Léčebna dlouhodobě nemocných Barrandov. Procházím mezi domy, je tu už překvapivě ticho a klid. Na obzoru se rýsuje nepřehlédnutelná silueta paneláku s věžičkami. Jsem skoro na místě, přede mnou se otevírá park, na jehož konci vidím léčebnu.

Jdu za svou babičkou, která tu už nějakou dobu leží. Jen nevím, co čekat, jak se jí tady vlastně líbí? Znělá nadšeně, ale nechce se mi tomu věřit. Píy si tu připadá skoro jako doma.

Cílem bylo vytvoření do sebe uzavřeného prostředí léčebny, která by už ze své podstaty měla být místem určeným pro klid a odpočinek. Hlavním principem návrhu se proto staly soukromé dvory, které jsou obklopeny pavilony léčebny. Mohou svokovat atrium nebo vnitroblok – nemocnice je ve své podstatě tak trochu monofunkčním blokem, jehož nitrem se v tomto případě staly pobytové dvory. Do těchto dvorů jsou orientovány společné prostory léčebny – velké chodby, jednatel, čekárna rehabilitačního centra, společné prostory vedení léčebny a prostor denního stacionáře. Tato místa se stávají analogií zasklené pavlače. Každý pacient tak může vyjít ze svého pokoje na společnou chodbu, sdílet výhled do dvora, nebo se zapojit do společné aktivity. Ať už to bude hrani kris kros,

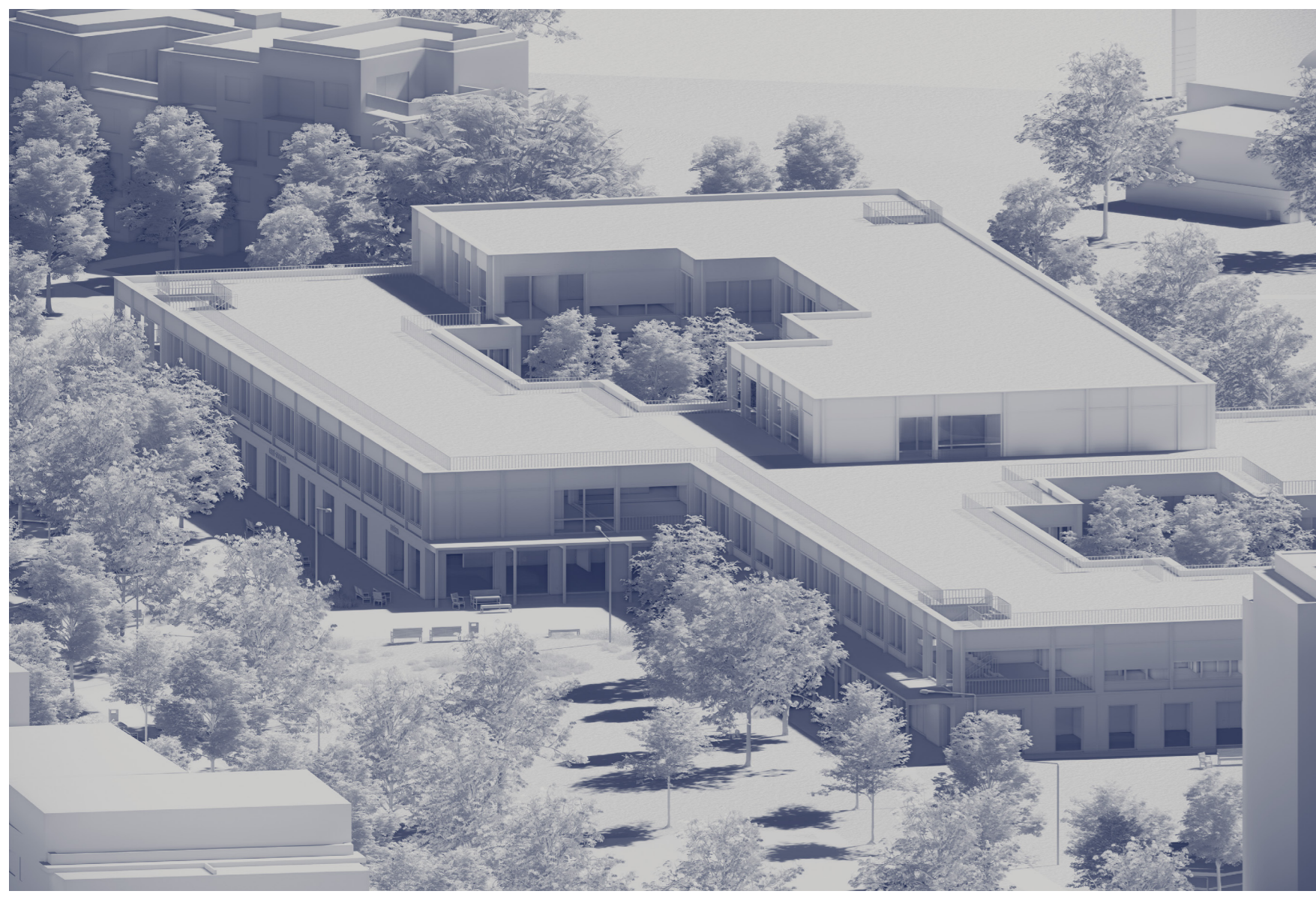
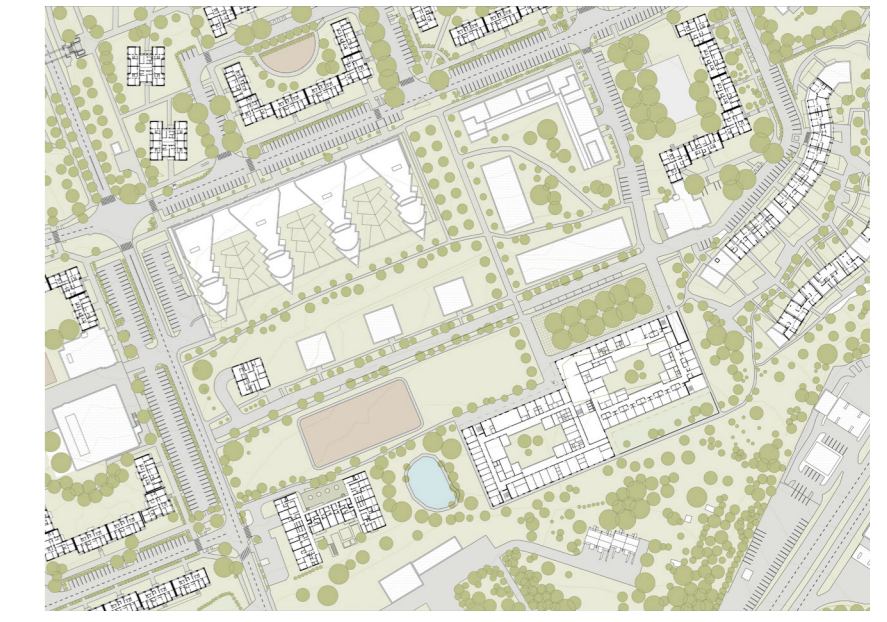
nebo cvičení na rotopedech. Je to místo sdílení a sociálního kontaktu, který může být pro pacienty součástí terapie.

Léčebna se stává viditelným cílem cesty rozlehlým parkem. V sidištní zastávce díky svému umístění na kopci dobře navazuje na výškovou hladinu bytových staveb v okolí. Park a soukromá zahrada vytváří dva protipóly. Středem těchto dvou krajinných prvků je komunikační uzel v budově léčebny. Budova se tak ze všech stran noří do zeleně. Jak park, tak ale i soukromá zahrada jsou kulturní výhledy z oken a lodí.

Dům je navržen jako dřevostavba z CLT panelů na železobetonové podnoži. Dřevo jako materiál větší konstrukční zajišťuje příjemné klima uvnitř léčebny. Na místě společných chodeb pak pomáhá dovořit atmosféru venovaní.

Pokoje jsou z větší dvoulůžkové, je ale možné je plentou předělit na dvě rovnomocné poloviny tak, aby každý z pacientů měl své soukromí. Zároveň sdíli společné zázemí ve formě koupelny a umyvadla na pokoji.

Pro mnohé pacienty léčebna v dlouhodobém horizontu supluje domov. Neměla by proto být stérním prostředím. Kde je ale hranice mezi tím, aby si pacient někdy i po měsících strávených zde nezvyklí přišli, stále si uvědomoval, že jsou v nemocnici a chtějí se ještě vrátit domů? A jak tenká je hranice mezi pacientem LDN a klientem denního stacionáře?

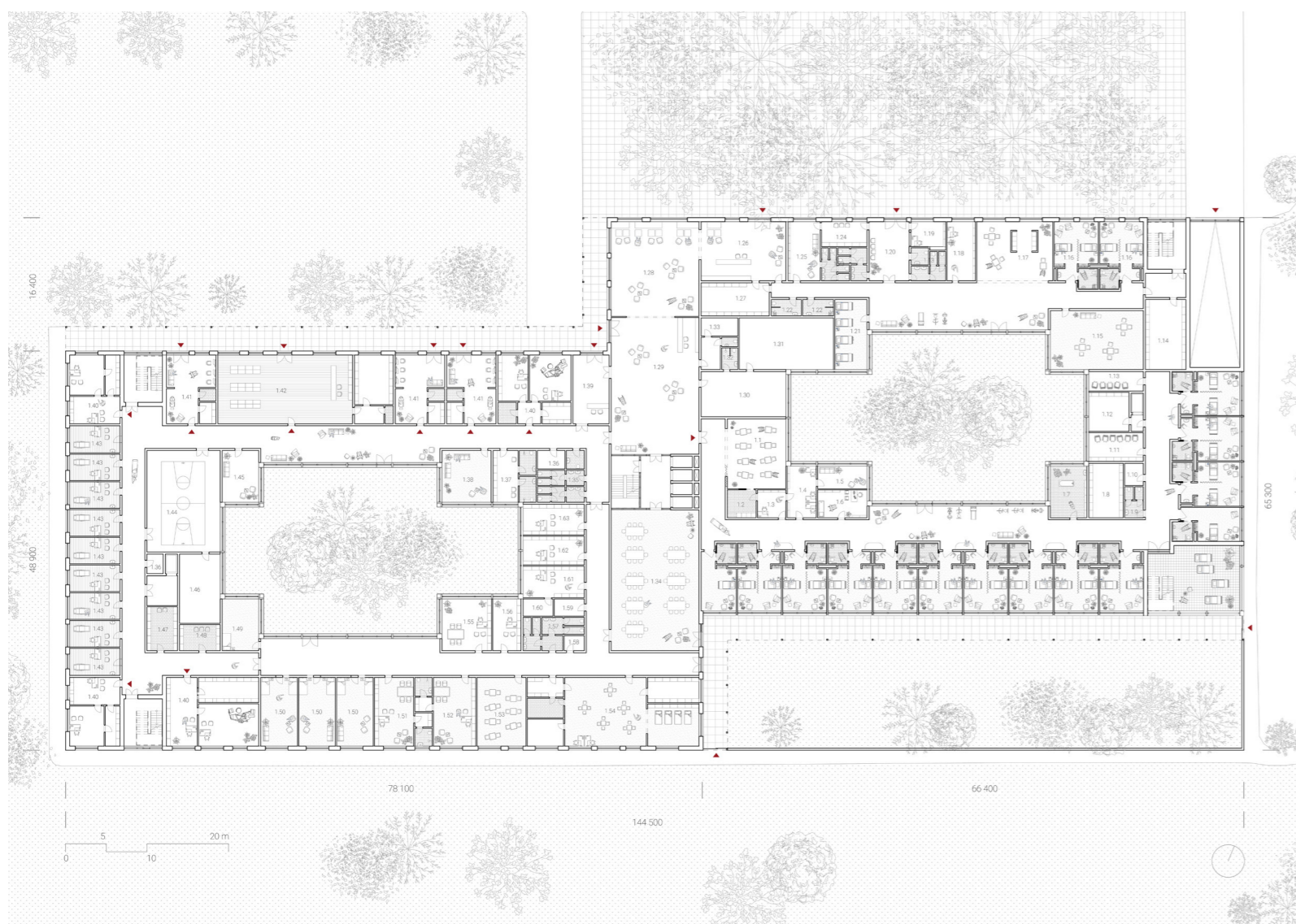
AXONOMETRIE

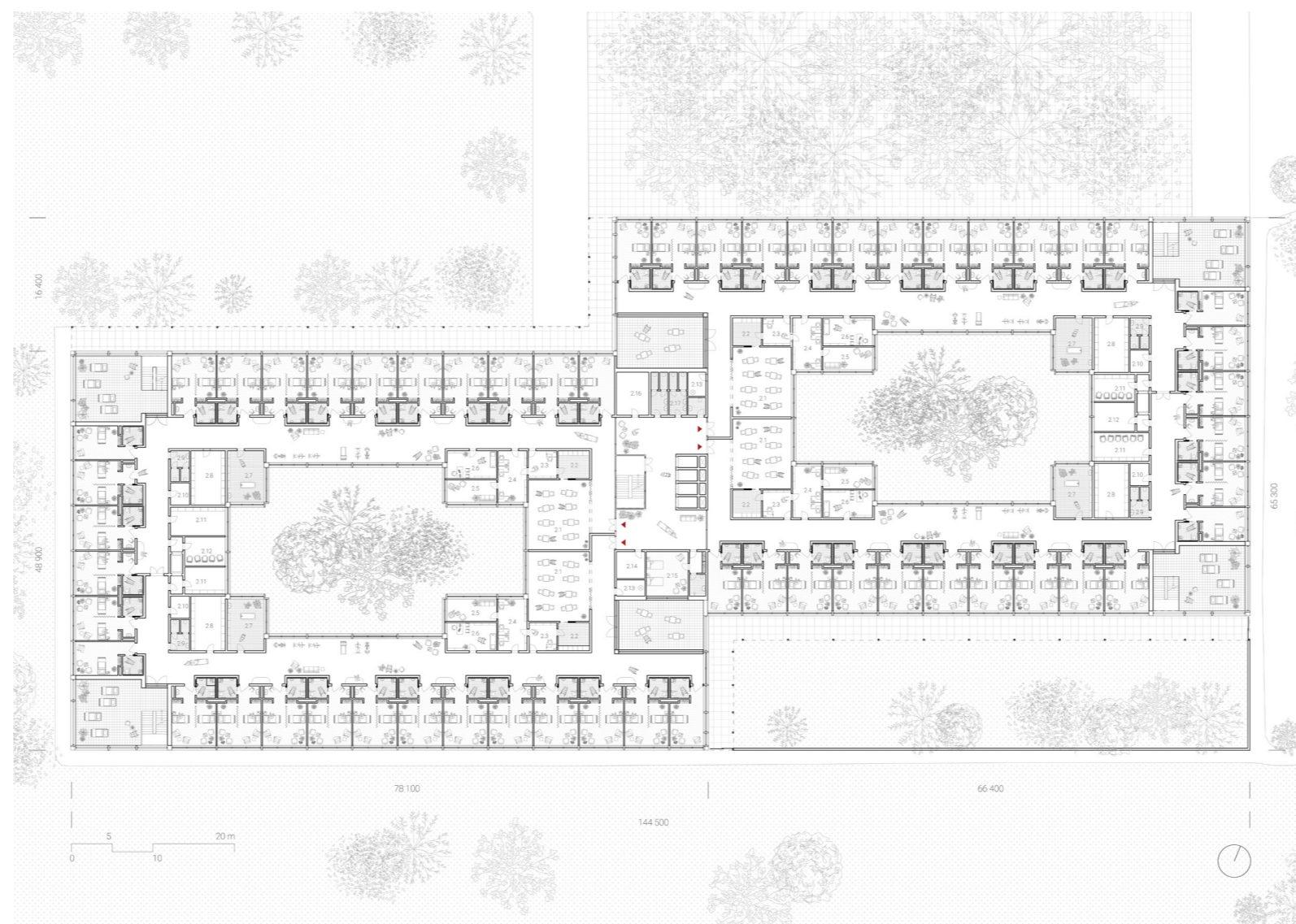
VSTUP DO LDN

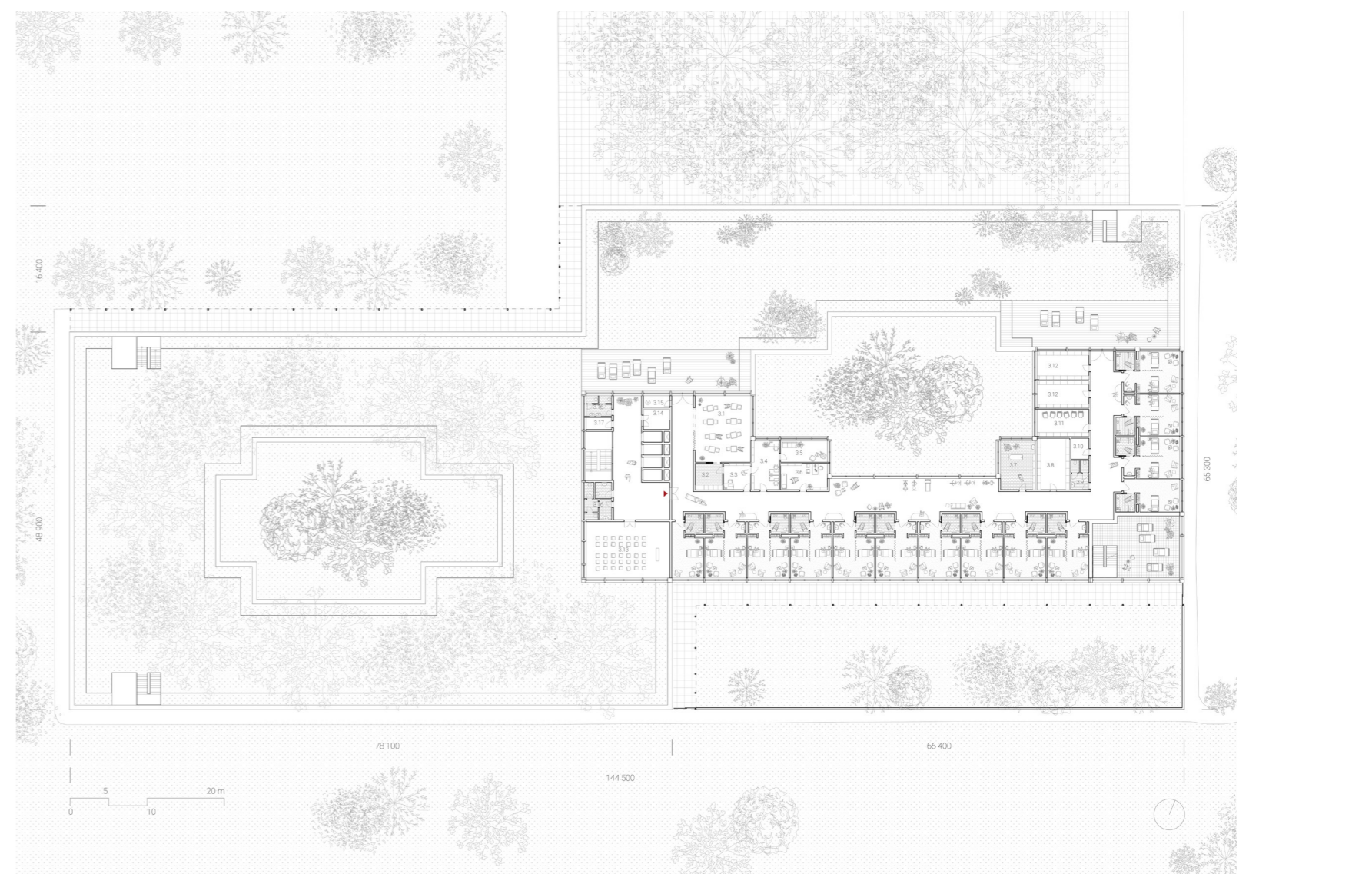
POBYTOVÝ DVŮR

PŮDORYS 1NP M 1:800

PŮDORYS 2NP M 1:800

PŮDORYS 3NP M 1:800

AXONOMETRIE

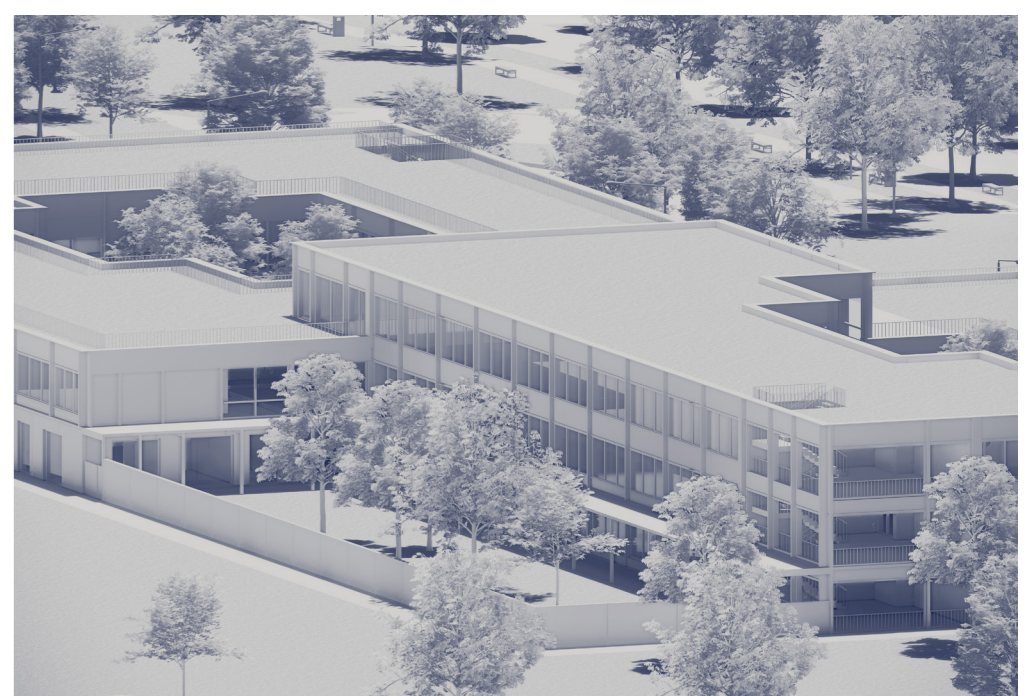
INTERIÉR - SPolečná chodba léčebny

PŘÍCHOD K LÉčEBNÉ PARKEM

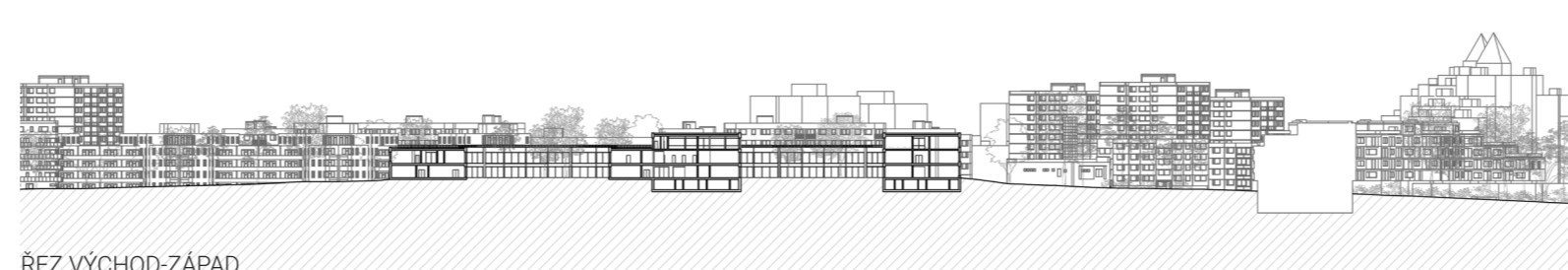
VSTUP

ZAHRAĐA LDN

RÉZ SEVER-JIH

RÉZ VÝCHOD-ZÁPAD

POHLED VÝCHODÍ